oli. Ühel ommikul oli kindral väga kurb, akas
kodust ää minema, tahtis aga enne seda kuni-
ga veel mõnda sõna kõnelda. Kuri märgas kin-
rali kurptust ja küsis, mispärast tema ärra n-
da kurb oli. Kindral ütles: „Siin meie meres e-
irmus mere elukas, merekurat, kes iga uast-
nõuab, et temale üks ilus tüdruk suab antud.
Kui tema soovi täita ei taheta, siis ähvardab ta
meie linna ää ukata. Tänavode nõuab ta ku-
ninga tütart. Sellepärast on kõik linn kurvast
suanud ja kuningas tõutab sellele suurt mak-
kes tema tütre ää peastab. Nende sõnadega
läks kindral kuninga juure, kohu kua kõik
teised suured mehed olid kokku läind nõuu pi-
ma, kuda kuninga tütart peasta. Aga ehk
küll paljugi veagiti, ei võidud õmetigi mid-
gi parata. Kuninga tütar viidi mere jeare ük-
kivi otsa, kos ta oatama pidi, kuni merekur-
teda ää pidi viima. Tema lähedale männi a-
oli aga üks noor kindral, kes teda väga arm-
tas, ennast ää petud, sest ta tahtis näha s-
da, mis kuninga tütriga pidi sündima.

Kaua mõtles kuri kodu järele, kas tema kunin-
ga tütri peastmiseks midagi ei või teha. Vii-
mast võttis ta õmetigi nõust mere kaldale
minna ja vuadata, mis seal sündima pidi.
Kohe tõi ta oma obuse tallist välla, karas selga
ja lõi teda pitsaga. Obune tõusis kõrgesse üles
ja kandis teda pilvede juures eemale mere
kaldale, kos kuninga tütar kivi ots istus ja
nuttis. Sinna lassis ta ennast maha. Kui
kuninga tütar seda nägi, mõtles ta, et üks
ea vaim teda peastma tuli. Kuri ei kõnelend
temaga aga mitte sõnagi. Ei olndgi kaua oodata,
seal akas meri kohisema ja mässama
ning kolme peaga kurat tuli vee peale ja
ütles koleda ealega:
„Kes sa oled?"
„Kes sa oled?"
„No kas tahad võitlema akata?"
„Üks kõik!"
„Puhu siis plats puhtast!"
„Puhu sa enne!"
Merekurat puhus ilusa tasase lüva platsi: